

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **A. H.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2017,
č. j. 150560/2015/KUSK/DOP/ZAV, sp. zn. 150560/2015/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady, Odboru dopravy a životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 9. 2015, č. j. 0036246/DZD/2015/LKr, sp. zn. 0019562/DZD/2015/LKr, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Konkrétně namítala nepřezkoumatelnost

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

pro nedostatek důvodů, vady výroku, prekluzi, nevedení společného řízení, absenci vypořádání zavinění, nezohlednění krajní nouze, neprokázání naplnění znaků skutkové podstaty, protiústavnost a diskriminaci. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku.

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám. Z důvodu značné rozsáhlosti uvádí soud argumentaci žalovaného také až dále v odůvodnění rozsudku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 18. 5. 2015, ve kterém bylo konstatováno, že „dne 09.05.2015 v 10:45 hod. došlo k porušení § 4 písm. c) z.č.361/2000Sb., stáním vozidla na chodníku (porušení § 53 odst. 2 361/2000 Sb.) kde to není dopravním značením povoleno v ul. Na Valech Poděbrady. Na vozidlo byla hlídkou MP umístěna výzva pro nepřítomného řidiče podezřelého ze spáchání přestupku. K projednání přestupku se během stanovených 8-mi dnů na služebnu MP Poděbrady nikdo nedostavil.“ Přílohou oznámení o podezření ze spáchání přestupku byly i fotografie pořízené strážníkem Městské policie Poděbrady zaznamenávajícím přestupek a kopie výzvy pro nepřítomného pachatele přestupku.
5. Dne 28. 5. 2015 byla žalobkyni doručena výzva k uhrazení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil řidič, jehož totožnost není známa při řízení vozidla registrační značky X tím, že nerespektoval pravidla provozu na pozemních komunikacích a porušil ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, který uvádí, že jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, čímž porušil ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu.
6. Dne 17. 6. 2015 bylo žalobkyni doručeno předvolání k podání vysvětlení na 13. 7. 2015 v 14:00 hod.
7. Podáním ze dne 10. 7. 2015 se žalobkyně omluvila správnímu orgánu I. stupně z účasti na podání vysvětlení a zároveň uvedla, že „dne 5. 4. 2015 měl vozidlo k užívání kamarád provozovatelky, M. J., nar. X, bytem X. Vzhledem k tomu, že paní doktorka považuje M. J. za osobu blízkou, odepírá dále výpověď, aby ho nevystavila riziku stíhání pro spáchání přestupku“. Společně s tímto podáním doručila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně i plnou moc, kterou zmocnila společnost F. C. k zastupování ve správním řízení.
8. Dne 20. 7. 2015 učinil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
9. Příkazem ze dne 20. 7. 2015, č. j. 0027688/DZD/2015/LKr, správní orgán rozhodl o uložení pokuty žalobkyni, která se dopustila správního deliktu, když jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití daného vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyni byla tímto příkazem

uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Tentýž den vyhotovil správní orgán I. stupně opravné rozhodnutí k výše uvedenému příkazu označené č. j. 0027718/DZD/2015/LKr. Příkaz byl zmocněnci žalobkyně doručen dne 21. 7. 2015. Dne 28. 7. 2015 podal zmocněnec žalobkyně proti příkazu odpor.

10. Dne 10. 8. 2015 byla zmocněnci žalobkyně doručena výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.
11. Dne 1. 9. 2015 doručil zmocněnec žalobkyně správnímu orgánu I. stupně podání, ve kterém uvedl, že „dne 9. 5. 2015 užíval vozidlo M. J., nar. X, bytem X“. A dále uvedl, že „pan J. vyzvedával v dopoledních hodinách v ulici Na Valech v Poděbradech svoji příbuznou, neboť ho telefonicky kontaktovala, že se jí udělalo nevolno a potřebuje odvézt do nemocnice. Pan J. musel zastavit co nejbližší vchodových dveří, aby jeho příbuzná nemusela chodit daleko k vozidlu. Následně vozidlo opustil, aby jí pomohl dolů ze schodů. Během patnácti minut z nevhodného místa k parkování odjeli.“
12. Správní orgán I. stupně vydal dne 24. 9. 2015 prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl, že žalobkyně je vinna ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že dne 9. 5. 2015 v době od 10:45 do 10:55 hod. nezajistila v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, aby při užití daného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť řidič, jehož totožnost není známa, nerespektoval pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že porušil ustanovení § 53 odst. 2 a ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, když stál na chodníku, kde to není dopravním značením povoleno. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
13. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 16. 10. 2015 blanketní odvolání.
14. Dne 21. 12. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, které potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
16. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně vyjádřila souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

17. Ještě než soud přistoupí k vlastnímu posouzení žalobních bodů, uvádí, že ve většině žalobních bodů žalobkyně namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí, případně obecně brojí proti oběma rozhodnutím, aniž by specifikovala, jestli se uvedené chyby

dopustil pouze správní orgán I. stupně a žalovaný se s tímto pochybením nevypořádal, nebo jestli se uvedeného pochybení dopustily oba správní orgány. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobkyně napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň také platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně. Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek, to znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň však žalobkyně nemá na zrušení prvostupňového rozhodnutí právní nárok, neboť na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106, sb. NSS č. 1456/2008).

18. Soud také nepřehlédl, že námitky, které žalobkyně uvedla v žalobě, v průběhu správního řízení neuplatnila, je si však vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, Sb. NSS č. 1742/2009, ve kterém Nejvyšší správní soud nevyloučil možnost žalobce uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Soud musí postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce, na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, Sb. NSS č. 3577/2017) přihlídnout k tomu, co žalobkyně nadnesla v žalobě. Žalobkyně mohla většinu námitek, v tomto případě žalobních bodů, uplatnit již ve správním řízení, neboť směřují zejména proti kvalitě výroků nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zároveň ale nejsou tyto žalobní body z přezkumu soudem vyloučeny. Vyloučeny jsou pouze v tom rozsahu, ve kterém je zpochybňována zákonnost postupu žalovaného z důvodu, že se dopustil procesních vad, když se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které žalobkyně ale ve správním řízení neuplatnila.
19. Soud předně poukazuje na to, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu, nikoli ze spáchání přestupku. V takovém případě probíhalo správní řízení podle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích. V tomto případě změnu procesního předpisu nepřineslo k 1. 7. 2017 ani nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), protože ten v ustanovení v § 112 odst. 4 stanoví, že „*zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů*“. Žalobkyně se tak nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale pouze procesních ustanovení, které obsahoval správní řád.
20. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt pak platilo, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu (to

znamenalo, že pro ně neexistoval právní předpis upravující podmínky odpovědnosti, jako tomu bylo a je v případě přestupků). Právní úprava jiných správních deliktů v jednotlivých jiných zákonech neobsahovala všechny potřebné hmotněprávní instituty (např.: předpoklady delikttní způsobilosti, okolnosti vylučující protiprávnost, důvody zániku odpovědnosti za správní delikt). Chybějící hmotněprávní instituty vyvolávaly v praxi vážné problémy při aplikaci jednotlivých skutkových podstat. Jedním z řešení tak bylo využití analogie zákona o přestupcích, popřípadě analogie trestního práva hmotného (srov. důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, obecná část). Vzhledem k tomu, že pro správní delikty neexistovalo obecné ustanovení, které by upravovalo časovou působnost aplikovatelných zákonů a vzhledem k tomu, že i Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, Sb. NSS č. 461/2005, k závěru že „ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty,“ aplikuje zdejší soud analogicky ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, který v době spáchání správního deliktu (ke dni 9. 5. 2015), stanovoval, že „odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“ Toto ustanovení nedoznalo za dobu projednávání přestupkového jednání žádných změn. Zároveň dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, který ovšem obsahuje v ustanovení § 2 odst. 1 totožné pravidlo.

21. Závěrem této úvodní části k vypořádání žalobních bodů soud ještě konstatuje, že žaloba je sice velmi obsáhlá, ovšem argumentačně poněkud chudá, neboť žalobkyně pouze aplikuje procesní strategii, ve které se snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány a tím se snaží dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova, aniž by byla žalobkyně schopna předložit jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly. Odůvodnění správního rozhodnutí je podmínkou jeho přezkoumatelnosti, ovšem v případě, kdy žalobkyně zpochybňuje kvalitu určitých důkazů poprvé až v rámci žaloby, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč ten který konkrétní důkaz byl přípustný, když v rámci správního řízení žalobkyně uplatnila námitky jen omezeně.
22. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

23. Žalobkyně předně namítla, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán pouze konstatoval naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty, aniž uvedl relevantní právně kvalifikační úvahy. Správní orgán pouze konstatoval, avšak neodůvodnil, že se jednalo o neoprávněné stání, aniž by se současně zabýval významem § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Správní orgán také neuvedl a neodůvodnil závěr, jestli mělo porušení pravidel silničního provozu za následek dopravní nehodu.
24. Žalovaný uvedl, že výrok rozhodnutí nepovažuje za vágní ani obecný a dále poukázal na to, že nebyl pochyb o tom, že vozidlo žalobkyně stálo na chodníku.
25. Soud souhlasí s tvrzením žalobkyně, ve kterém uvádí, že jsou správní orgány povinny uvádět v odůvodnění rozhodnutí úvahy, které je vedly k příslušnému závěru, vyjádřeném ve výroku rozhodnutí. Ovšem podle soudu je ohledně požadavků na kvalitu a propracovanost těchto výroků určující, jak složitého předmětu řízení se týkají. Je logické, že v případě, kdy příslušný správní orgán disponuje dostatečným množstvím důkazů, ze kterých nemá pochyb o stavu věci, budou jeho úvahy spíše stručné a jednoduché. Oproti tomu tam, kde dojde k významnému rozporu mezi důkazy prokazujícími skutkové okolnosti anebo k nejednoznačnosti významu právní úpravy, bude se muset správní orgán vypořádat s nastalým problémem prostřednictvím sofistikovaných úvah, na základě kterých spolehlivě překlene pochybnosti případně vznesené námitky.
26. V nyní projednávané věci nešlo o skutkově obtížný případ, ani nevznikly pochybnosti o významu příslušné právní úpravy. Proto je zcela postačující, když správní orgány zcela jednoduše vyjádřily úvahu o tom, proč shledávají žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Správní orgány poukázaly na vzájemnou propojenost a bezrozpornost důkazů a úkonů správních orgánů a nesoučinnost žalobkyně. Ostatně i tím, že žalobkyně v podstatě neuplatnila žádnou námitku, kterou by zpochybňovala zjištěný skutkový stav, nepodpořila správní orgány v rozvoji jejich úvah, neboť ty nemusely vést žádnou polemiku o tom, proč přikládají konkrétnímu důkazu takový a ne jiný význam a dovozují z něho takové a ne jiné závěry. Nedávalo by tedy ani smysl, aby správní orgány vzájemně polemizovaly o podmínkách zákazu stání a zákazu zastavení, když nebylo po celou dobu správního řízení zpochybněno, že na uvedeném místě vozidlo žalobkyně stálo. Žalobkyně po celou dobu nevznesla argument, že dané vozidlo řidič pouze zastavil a nikoli že ponechal vozidlo i stát. Správní orgány se tak nemusely vypořádat s podmínkou rozdílu mezi zákazem zastavení a zákazem stání. S tímto rozdílem se vypořádá až nyní k námitce žalobkyně soud.
27. Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015 – 19, Sb. NSS č. 3468/2016, uvedl, že „omezení možnosti „zaparkování“ vozidla (přesněji jeho uvedení do klidu), pro konkrétní místo na vozovce, je možno obecně rozdělit do dvou kategorií: (i) úplné omezení, tj. zákaz zastavení; (ii) a částečné, tj. zákaz stání. Dané konkrétní místo tedy musí splňovat určitý stupeň kvalifikovaného požadavku na jeho regulaci daný objektem, jenž má omezení (zákaz) chránit. (...) Je potřeba se hlouběji zabývat tím, proč bylo vozidlo uvedeno do klidu. Žalobce uvádí, že tak učinil proto, aby složil náklad, přičemž sám připustil, že jej odnášel na nejbližší zabezpečené místo a u vozidla se v určité chvíli nenacházel, když naň podle jeho slov musel policista zvonit, aby ho upozornil na špatné parkování – a právě v tento moment se ze zastaveného vozidla stalo vozidlo stojící, neboť žalobce „nezabezpečil“ neprodlenou (tj.

okamžitou) možnost odstavení vozidla pro případ, že by jeho vozidlo překáželo konkrétnímu zájmu společnosti (např. potřeby zaparkování sanitky, hasičského vozu, dopravní obsluhy, zásahu policie nebo prosté omezení ostatních účastníků silničního provozu.)“. V projednávané věci je z fotografií, které jsou součástí správního spisu a dokumentují přestupkové jednání, zřejmé, že zachycené auto stojí na daném místě bez jakékoli posádky, tedy i bez posádky, která by byla způsobilá zabezpečit neprodlenou (tj. okamžitou) možnost odstavení vozidla. Vozidlo tedy na daném místě pouze nezastavilo, ale stálo. Zároveň soud upozorňuje i na to, že vůbec není rozhodné, zda vozidlo na daném místě stálo nebo zastavilo, neboť § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nespécifikuje jednotlivé způsoby zakázaného užití chodníku. Mezi nedovolené užití chodníku tak patří nejen zastavení nebo stání, ale i jízda motorovým vozidlem na chodníku. To, že správní orgány blíže popsaly, že vozidlo žalobkyně na chodníku stálo, má vliv zejména na určitost a nezaměnitelnost popisu konkrétního přestupkového resp. deliktního jednání. Žalobní bod není důvodný.

28. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaný neuvedl, zda nemělo porušení pravidel silničního provozu podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu za následek dopravní nehodu, soud uvádí, že znaky skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spatřovány v provozování vozidla v rozporu s § 10, tedy v nezajištění, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty, jak nesprávně uvádí žalobkyně, tak není absence následku v podobě dopravní nehody. Jedná se o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Zároveň je nutné uvést, že „absence následku v podobě dopravní nehody“ je tzv. negativní skutečností a existence negativní skutečnosti se vylučuje. Je tedy nutné zkoumat okolnosti daného případu, jestli nenasvědčují, že by při spáchání deliktního jednání došlo i k dopravní nehodě. Fotografie, které byly pořízeny strážníkem Městské policie Poděbrady, zobrazují vozidlo žalobkyně, jak stojí na chodníku. Z fotografií je patrné, že vozidlo nejeví známky poškození, které by byly bezprostředním následkem dopravní nehody. Ostatně ani žalobkyně netvrdí, že by řidič automobilu svým deliktním jednáním nehodu způsobil (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017-71). Žalobní bod není důvodný.
29. Žalobkyně dále poukázala na šablonovitost rozhodnutí správních orgánů v podobných případech. Napadená rozhodnutí považuje za natolik vágní a obecná, že jsou podle ní použitelná na jakýkoli správní delikt. Žalobkyně vyjádřila také pochybnosti o tom, jestli správní rozhodnutí zpracovával člověk nebo vygeneroval speciální software. Žalobní bod není důvodný.
30. Z důkazů založených ve správním spise jednoznačně vyplývá porušení pravidel silničního provozu, které bylo zjištěno strážníkem M. H. a které spočívalo ve stání vozidla žalobkyně na chodníku, přestože to nebylo povoleno dopravní značkou. Toto jednání bylo zdokumentováno příslušnými fotografiemi, na kterých stojí vozidlo tovární značky V., registrační značky X. Ve spise jsou celkem čtyři fotografie, které jsou vytištěny na jednom listu velikosti A4. Z fotografie, která je na tomto listě vytištěna v levé spodní části, je navíc patrné, že okraj vozovky je těsně u obrubníku chodníku, na kterém vozidlo žalobkyně stálo, označen i vodorovnou dopravní značkou (souvislou žlutou čarou) V 12c Zákaz zastavení, navíc vozidlo stojí v těsné blízkosti za svislou dopravní značkou B11 Zákaz vjezdu všech motorových vozidel (v obou případech dopravního značení srov. vyhlášku

č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, resp. vyhlášku č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů). Fotografie jsou opatřeny i přesným časovým údajem, kdy k přestupkovému jednání došlo. Ze správního spisu dále vyplynulo, že žalobkyně odmítla poskytnout součinnost a sdělit správnímu orgánu I. stupně identifikační údaje řidiče, který v den zaznamenání přestupkového jednání měl dané vozidlo v užívání. Správní orgány proto správně konstatovaly vinu žalobkyně ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, z důvodu, že nezajistila, aby byly při užívání vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu. Jelikož nebylo zjištění skutkového stavu nikterak obtížné a jedná se o jednoduchý správní delikt, jehož se nedopouštějí provozovatelé vozidel vzácně, je možné, aby správní orgány používaly obdobnou strukturu rozhodnutí, která zdánlivě může působit jako šablona. Vždy je ale nutné v konkrétním případě posoudit, zda zjištěné skutečnosti a deliktní jednání přičítané konkrétnímu provozovateli vozidla má podklad ve správním spise. V daném případě soud nezjistil žádné vady řízení nebo nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí nebo prvostupňového rozhodnutí a neshledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými.

31. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, jak se správní orgán I. stupně vypořádal s námitkou žalobkyně uplatněnou v prvostupňovém řízení. Žalobní bod není důvodný. Žalovaný měl povinnost přezkoumat prvostupňové rozhodnutí v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v odvolání nikterak nerozporovala vypořádání uplatněné námítky správním orgánem I. stupně, nebyl žalovaný povinen se vypořádáním námítky explicitně zabývat.
32. Další žalobní námitka žalobkyně směřovala proti nedostatečnému odůvodnění a případně neprovedení dokazování, zda místo, kde stálo auto žalobkyně, bylo skutečně chodníkem. V této souvislosti odkázala na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 – 58, podle kterého by měl správní orgán prokázat, zda je skutečně konkrétní plocha chodníkem.
33. Soud v první řadě uvádí, že rozsudek Nejvyššího správního soudu, na který žalobkyně odkazovala, není přílehlavý, a to z toho důvodu, že povaha pozemku, na kterém měl žalobce ve věci řešené Nejvyšším správním soudem zaparkovat, se stala spornou již v rámci správního řízení, neboť se jednalo o pozemek určený ke společnému užívání jako dvůr. V nyní projednávané věci však není z přiložené fotografie pochyb o tom, že se jedná o chodník. Žalobkyně toto ostatně ani v průběhu celého správního řízení jakkoli nezpochybnila, proto neměly správní orgány důvod, zabývat se zcela podrobně dokazováním, zda byl uvedený prostor chodníkem. Popsání prostor, které jsou chodníkem, je ztíženo tím, že neexistuje žádná legální definice, která by jasně definovala parametry a vlastnosti komunikace, kterou lze považovat za chodník. Přihlíží se tak zpravidla k účelu komunikace, ke kterému má sloužit. Smyslem chodníku je umožnit chodcům bezpečnou a pohodlnou chůzi mimo vozovku tak, aby nebyli ohroženi dopravními prostředky a sami neomezovali ostatní účastníky silničního provozu. Jelikož je na doložených fotografiích jednak patrné, že uvedená komunikace byla přílehlá k budově, tedy byla umístěna v místě, kde se typicky pohybují chodci, a dále že se

nacházela v místech, kde byl zakázán vjezd všech motorových vozidel, nelze dospět k jinému závěru, než že se jednalo o chodník. Žalobní bod není důvodný.

34. Dále žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí pro nesrozumitelnost, protože správní orgány opakovaně uváděly rozporné informace o tom, jaké konkrétní pravidlo provozu měl řidič porušit, zda § 4 písm. b) nebo § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobní bod není důvodný.
35. Dopravní orgány shodně uváděly, že bylo porušeno ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy pravidlo, že jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak, čímž došlo ke spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
36. Ohledně uvádění ustanovení § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu v napadeném rozhodnutí a v prvostupňovém rozhodnutí soud uvádí, že v případě konstatování viny žalobkyně je uváděno ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Zároveň soud připouští, že v rozhodnutích bylo uvedeno i ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ovšem bylo to v kontextu, kdy správní orgány rekapitulovaly obsah správního spisu, resp. průběh správního řízení a toto ustanovení bylo nesprávně uvedeno v dokumentu oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Ovšem celé správní řízení o správním deliktu žalobkyně bylo vedeno (a i zakončeno) mj. k ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu.

Vady výroku

37. Žalobkyně namítala vady výroku z důvodu, že z něj nelze dovodit, že by jednání řidiče jejího vozidla vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, není patrné ani to, znaky jakého přestupku má případně daný skutek naplňovat.
38. Žalovaný k uvedenému žalobnímu bodu uvedl, že výrok dostatečně konkrétně popisoval přestupkové jednání ve znění skutkové podstaty upravené zákonem a dále uvedl, že z přiložené fotodokumentace je zjevné, že dopravní nehoda nebyla způsobena následkem zachyceného přestupkového jednání.
39. Správní orgán I. stupně ve výroku napadeného rozhodnutí sice neuvedl celé ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, resp. citoval přímo *pouze* skutkovou podstatu tohoto ustanovení „jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II zákona (č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů)“, avšak dále uvedl konkrétní přestupkové jednání, kterým došlo k porušení právních předpisů, tedy „tím, že nerespektoval pravidla provozu na pozemních komunikacích upravenými z. 361/2000 Sb., silniční zákon a porušil ust. § 53 odst. 2), který uvádí: Jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat... ‘a stál na chodníku, kde to není dopravním značením povoleno. (...) Tímto jednáním řidič, jehož totožnost není známa, porušil ustanovení § 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.“ V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je pak explicitně uvedeno i ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu: „V daném případě jde o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého

se fyzická osoba dopustí tím, že (...)“.

40. S ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, Sb. NSS č. 3656/2018, ve kterém konstatoval, že *„pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění.“*, má zdejší soud za to, že dotčený výrok prvostupňového rozhodnutí není nezákonný. Skutek vymezený v prvostupňovém rozhodnutí je dostatečně určitý, obsahuje i uvedení konkrétních porušených norem. Absentuje pouze uvedení čísla paragrafu konkrétního přestupkového jednání, ovšem toto ustanovení je v zde jednak uvedeno slovně, a dále je tato vada zhojena v odůvodnění rozhodnutí, kde u citace konkrétního přestupku již nechybí ani uvedení přesného čísla paragrafu. Žalobní bod tak není důvodný.
41. Výrok je podle žalobkyně vadný, neboť v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zejména ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu obsahující kritéria pro výměru pokuty.
42. K neuvedení ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu zdejší soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017 – 71, s ním se plně ztotožňuje, který se zabýval totožnou žalobní námitkou, a s níž se tento soud přesvědčivě vypořádal. Předně uvedl, že ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tak nezakládá nezákonnost rozhodnutí o sankci. Žalobní bod není důvodný.
43. Dále žalobkyně namítá, že je nedostatečně určeno místo přestupku, když je určeno pouze jako ulice „Na Valech“ v Poděbradech. Žalobkyně uvedla, že je na této ulici, dokonce pouze několik metrů od místa, kde skutečně mělo dojít k přestupku, dopravním značením parkování dovoleno. Podle žalobkyně tak mělo být místo přestupku určeno přesněji, a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42. Žalobní bod není důvodný.
44. Předně soud poukazuje na to, že ve výroku již prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno nejen „Na Valech v obci Poděbrady“, ale bylo tam i uvedeno „stál na chodníku, kde to není dopravním značením povoleno“, a to je zásadní rozdíl oproti skutkovému stavu, který posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, neboť v tomto rozsudku se věnoval případu, kdy řidič parkoval bez parkovacího lístku a bylo na správním orgánu, aby dostatečně určil, že stál na vyhrazeném parkovišti, kde tuto povinnost řidiči mají. Kdežto v nyní posuzované věci platí, že stání na chodníku je obecně zakázáno na základě ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Proto bylo na

žalobkyni, aby případně vyvrátila, že zrovna v uvedeném místě, kde stálo její vozidlo, bylo povoleno parkovat. Vzhledem k tomu, že po celou dobu správního řízení tuto skutečnost žalobkyně jakkoli nezpochybnila, nebyl důvod, aby správní orgány ještě konkrétněji specifikovali místo zaparkování vozidla žalobkyně, když ohledně místa, kde vozidlo žalobkyně stálo, uvedly „v ul. Na Valech v obci Poděbrady, (...) na chodníku, kde to není dopravním značením povoleno.“ K tomu soud znovu odkazuje i na fotografie, které jsou součástí správního spisu a které zachycují místo, kde vozidlo žalobkyně stálo. Nejen, že je z uvedeného patrné, že vozidlo stojí na chodníku, ale zároveň stojí na chodníku v místě, do kterého byl obecně zakázán vjezd všech motorových vozidel svislou dopravní značkou, a kde bylo zakázáno i zastavení vozidla na základě vodorovné dopravní značky. Žalobkyně neprokázala, že by v uvedeném místě bylo dovoleno parkovat, taktéž neprokázala, že by z uvedeného výroku rozhodnutí a z podkladů, na které se toto rozhodnutí odvolávalo, jednoznačně nevyplývalo, zda náhodou uvedené místo neumožňovalo parkování na základě dopravní značky. Soud naopak konstatuje, že bylo nade vši pochybnost prokázáno a vysloveno, kde vozidlo žalobkyně stálo, tedy že stálo na chodníku, kde to není dopravním značením povoleno.

45. Ohledně zopakované námitky žalobkyně, že nebylo uvedeno, zda mělo porušení pravidel provozu za následek dopravní nehodu, odkazuje soud na část tohoto rozsudku nazvanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, v níž se soud s tímto žalobním bodem již vypořádal.
46. Žalobkyně namítá nedostatky skutkové kvalifikace i v oznámení o zahájení řízení (příkaz), současně tím tak žalobkyně namítá, že jí nebylo dostatečně sděleno obvinění a byla tak zkrácena na svých právech, neboť se nemohla řádně hájit. Žalobní bod není důvodný.
47. Žalobkyně byla nejprve ve Výzvě k uhrazení určené částky ze dne 26. 5. 2015 vyrozuměna o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který byl zjištěn strážníkem Městské policie Poděbrady, který spočíval v porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého nesmí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci užívat chodníku nebo stezky pro chodce. Výzva obsahovala i identifikaci místa a času spáchání přestupku. Totožné informace byly žalobkyni sděleny i v předvolání k podání vysvětlení ze dne 17. 6. 2015 a taktéž i v příkazu, resp. příkazu – opravném rozhodnutí k č. j. 0027688/DZD/2015/LKr. Žalobkyni byla řádně zaslána i výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci ze dne 10. 8. 2015, ve které byla vyzvána k seznámení se s podklady dne 2. 9. 2015 v 10:30. Žalobkyni byla sdělena vždy dostatečně určitá skutková kvalifikace a navíc jí bylo řádně umožněno seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, čímž soud dospívá k závěru, že žalobkyně nebyla nikterak zkrácena na svých právech, neboť jí bylo umožněno se řádně hájit. To, že žalobkyně nevyužila práva, které jí svědčilo a které jí bylo řádně umožněno, tedy aktivně se hájit v průběhu správního řízení, nemůže jít k tíži správních orgánů, které nikterak nepochybily.
48. Žalobkyně také namítla, že správní orgán I. stupně překročil svou pravomoc, pokud jí závazně určil, že pokutu a náklady řízení je povinna uhradit na účet správního orgánu. Žalobkyně by mohla pokutu uhradit i jinak, například v hotovosti na pokladně úřadu, což vyplývá z ustanovení § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Tuto možnost navíc považuje žalobkyně za jednodušší a levnější. Ani tento žalobní bod není důvodný.

49. Podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu, se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. V projednávané věci stanovil správní orgán I. stupně možnost úhrady pokuty převodem na účet, tedy ve smyslu ustanovení § 163 odst. 3 písm. a) daňového řádu ve znění pozdějších předpisů. Zároveň platí, že toto stanovení možnosti úhrady pokuty má pouze informativní charakter a osoba, jíž je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením daňového řádu, na který ostatně žalobkyně sama odkazovala, a zaplatit pokutu způsobem, který daňový řád umožňuje. Ačkoli by bylo vhodnější, kdyby správní orgán uvedl v rozhodnutí více možností, jak mohla žalobkyně uhradit uloženou pokutu, nejde o vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí.

Prekluze

50. Podle žalobkyně došlo dne 30. 9. 2016 k prekluzi spáchaného deliktu, a to podle § 30 písm. a) ve spojení s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky z důvodu, že správní orgán I. stupně rozhodl dne 30. 9. 2015, čímž se přerušila promlčecí doba, po jejímž uplynutí zaniká odpovědnost za přestupek. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno až dne 29. 12. 2017. Žalobkyně dále vyjádřila přesvědčení, že se neuplatní pravidlo podle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, které vylučuje, aby k promlčení došlo dříve než podle dřívější právní úpravy, poněvadž je toto pravidlo podle žalobkyně v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“).
51. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
52. Žalobkyně se opakovaně dovolává výše uvedeného ustanovení, avšak pouze s odkazem na poslední větu citovaného článku. Je však třeba zdůraznit, že neplatí pravidlo, že se použije všech pozdějších zákonů, které jsou pro pachatele činu příznivější, ale pouze takových, které zakotvují trestnost určitého jednání (anebo nově trestnost tohoto jednání vůbec neupravují) a případně ho sankcionují určitým (v případě aplikace nové úpravy zpravidla nižším) trestem. Je proto třeba zkoumat, zda nové právo převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle starého práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, sb. NSS č. 461/2005).
53. K otázce odpovědnosti se vyjádřil i Ústavní soud a to ve čtvrtém výroku v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/93 tak, že „[o]tázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec a tím spíše otázka promlčení nepatří v České republice do oblasti těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou podle článku 3 Ústavy součástí ústavního pořádku resp. ústavního pořádku České republiky. Listina základních práv a svobod v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat, a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat. V důsledku toho předpisy o promlčení a promlčecích lhůtách, zejména ustanovení, po jakou dobu může být čin, který je prohlášen za trestný stíhán, nelze chápat jako předmět úpravy čl. 40 odst. 6 Listiny.“
54. Odpovědnost pachatele správního deliktu/přestupku znamená jeho povinnost snést nepříznivé následky stanovené právními normami za to, že porušil svou právní povinnost tím, že se dopustil jednání naplňující některou ze skutkových podstat správního deliktu

nebo přestupku. Mezi znaky skutkové podstaty patří objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka a definovaná protiprávnost (trestnost) tohoto jednání. Protiprávnost (trestnost) jednání nastává automaticky tím, že je uvedené jednání zařazeno v zákoně v konkrétní kategorii, srov. např. ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky: „*přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“ „Netrestnost“ je pak případně spojena s projevem zvláštních okolností jednání, například s nedostatkem věku pachatele, krajní nouzí či nutnou obranou. V takovém případě se nejedná o trestné jednání, byť formálně naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu nebo přestupku, protože je dána závažná okolnost, a to od samého počátku jednání případného pachatele, která převažuje nad zájmem společnosti toto, za jiných okolností postižitelné, jednání trestat.

55. Kategorie trestnosti, jak ji uvádí čl. 40 odst. 6 Listiny tak dopadá pouze na posouzení konkrétního jednání pachatele v daném okamžiku a nikoli na okolnosti nastupující po uplynutí let (zánik odpovědnosti prekluzí). Trestnost podle čl. 40 odst. 6 Listiny posuzuje, jestli jednání pachatele bylo podle dosavadní úpravy trestné a jestli je trestné i v případě, dopustil-li by se ho pachatel v době účinnosti nového zákona. Taktéž jsou tomuto hodnocení podrobeny okolnosti vylučující protiprávnost daného jednání (věk, krajní nouze, nutná obrana), a to podle zákona účinného v době jednání pachatele a opět i podle právní úpravy nové, která by se aplikovala na jednání uskutečněné v době její účinnosti. Trestnost je jedna z podmínek odpovědnosti pachatele za spáchané jednání.
56. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, které je promítnutím principů čl. 40 odst. 6 Listiny do postižitelnosti pachatele za protiprávní jednání, však není jeho doslovným odrazem. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a ostatně i § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovují, že „celá odpovědnost za přestupek“ nikoli jen trestnost se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku, vyjma případů, kdy je pozdější úprava pro pachatele příznivější. V tomto ohledu by se pak podle nového zákona mohla na zánik odpovědnosti za přestupek prekluzí uplatnit úprava novější, výhodnější pro pachatele, neboť prekluze má za následek zánik odpovědnosti (postižitelnosti za uvedené jednání v konkrétním místě a čase), ovšem nemá za následek zánik trestnosti (jakožto obecné kategorie vyjadřující škodlivost spáchaného jednání). Tato novější a pro pachatele výhodnější úprava by se tak neuplatnila na základě čl. 40 odst. 6 Listiny, ale na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, případně § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
57. Zároveň je ale třeba uvést, že přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky je speciálním ustanovením k ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích (nikoli speciálním ustanovením k čl. 40 odst. 6 Listiny, který se na prekluzi vůbec neuplatní) a zákonodárce vyjádřil vůli ponechat v případě zániku odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí účinnou na konkrétní jednání tu právní úpravu, která stanovuje prekluzivní lhůtu delší. Toto přechodné ustanovení není v kolizi s čl. 40 odst. 6 Listiny, protože neupravuje časovou působnost posouzení trestnosti spáchaného jednání odlišně od tohoto článku, ale modifikuje zánik odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí.
58. Žalobní bod tak není důvodný, protože na základě přechodného ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky se na stanovení zániku odpovědnosti za správní delikt prekluzí užije úprava stanovená v zákoně o silničním provozu a nikoli lhůta podle zákona o odpovědnosti za přestupky, a podle zákona o silničním provozu k prekluzi správního

deliktu nedošlo (pozn. soudu: srov. ustanovení § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu).

Nevedení společného řízení

59. Žalobkyně namítala porušení ustanovení § 125g zákona o silničním provozu z důvodu, že správní orgán nevedl společné řízení o všech sbíhajících se deliktech žalobkyně, jakož za ně ani neuložil společnou pokutu. Žalobkyně uvedla příkladmo čísla jednací některých řízení a navrhovala, aby si soud vyžádal uvedené spisy a posoudil, ve kterých případech mělo být vedeno společné řízení.
60. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že uváděná správní řízení byla vedena v jinou dobu a nebylo možné je spojit v různých fázích řízení.
61. Podle ustanovení § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.
62. Podle ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.
63. Správní soudy rozhodují na podkladě skutkových materiálů, které jim sporné strany opatří. Účastníci řízení, pokud chtějí být v řízení úspěšní, musejí svou aktivní činností přispět k tomu, aby měl soud dostatek skutkového materiálu pro své rozhodnutí. K tomu mohou přispět splněním své povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. Pokud účastníci řízení své povinnosti nesplní, soudní rozhodnutí vyzní v jejich neprospěch (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 6 As 2/2003 – 66).
64. Žalobkyně v tomto žalobním bodě nesplnila již povinnost tvrzení, neboť pouze obecně poukázala na to, že správní orgán nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, ani za ně neuložil společnou pokutu. Žalobkyně pouze příkladmo uvedla odkaz na čísla jednací různých rozhodnutí či příkazů, ze kterých však nelze ani náznakem získat indicii, že šlo o řízení, v nichž se protínala fáze řízení, kdy byly správní delikty žalobkyně současně projednatelné. Žalobkyně neuvedla žádné další doplňující údaje, na základě kterých by mohl mít soud důvodně za to, že mohlo dojít k porušení povinnosti vedení společného řízení podle § 125g zákona o silničním provozu. Pak by bylo i účelné a důvodné, aby si soud vyžádal příslušné správní spisy, z jejichž obsahu by ověřil, zda skutečně mělo být společné řízení vedeno.
65. Jelikož žalobkyně pouze obecně tvrdila porušení povinnosti správního orgánu vést společné řízení a stavěla tak soud do situace, že by si musel vyžádat předem neurčité množství správních spisů (z formulace žalobního bodu bylo zřejmé, že odkaz na čísla jednací neobsahuje uzavřený počet rozhodnutí a příkazů) a následně by musel namísto žalobkyně identifikovat, které spisy jsou k tomuto posouzení vhodné, přenášela by tak žalobkyně nepřipustně povinnost tvrzení na správní soud. Žalobkyně měla uvést alespoň elementární informace o řízeních, u nichž se domáhala přezkoumání, zda nemělo být vedeno společné řízení podle § 125g zákona o silničním provozu. Z uvedeného důvodu nepřistoupil soud k vyžádání dalších správních spisů.

Zavinění

66. Dále žalobkyně upozorňuje na to, že k odstranění zavinění ze skutkové podstaty podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu došlo až zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“) zároveň uvádí, že ačkoli je v tomto zákoně uvedeno, že nabyl účinnosti už 1. 7. 2017, nelze k této účinnosti s přihlédnutím k § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“) přihlédnout, neboť v tomto ustanovení je uvedeno, že pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen dne 28. 6. 2017, a zároveň nebyl podle žalobkyně zákonodárcem nijak odůvodněn naléhavý obecný zájem, proto tak mohl uvedený zákon nabýt účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobkyně se domáhá aplikace ustanovení § 127f v podobě účinné v době mezi 1. 7. 2017 až 13. 7. 2017, kdy toto ustanovení neobsahovalo výluky nutnosti existence zavinění provozovatelem vozidla, a zároveň požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude její odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.
67. Žalovaný uvedl, že zavinění není vyžadováno pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
68. Soud poukazuje na to, že odpovědnost žalobkyně podle § 125f zákona o silničním provozu byla posuzována podle zákona o silničním provozu ve znění zákona č. 249/2014 Sb., tedy ve znění, které taktéž neobsahovalo explicitní výluky zavinění ze skutkové podstaty, jako je tomu nyní (aktuální znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uvádí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.)
69. I přesto, že je zavinění obligatorním znakem charakterizujícím subjektivní stránku přestupku a i přesto, že až zákonem č. 183/2017 Sb., došlo k textové změně uvedeného ustanovení, které nyní explicitně stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění, nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků tohoto přestupku/dříve správního deliktu, neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o přestupcích na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]bsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu

osoby, jíž provozovatel vozidla svěří (culpa in eligendo). (...) v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“

70. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, Nejvyšší správní soud také uvedl, že „[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“
71. Není tedy pochyb o tom, že textová změna ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, která v odstavci 3 již přímo stanovuje, že ke spáchání přestupku podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění, nepřinesla změnu v obligatorních znacích a v pojetí tohoto přestupku, dříve správního deliktu, neboť i dříve byla odpovědnost provozovatele vozidla, i v případě, že se jednalo o fyzickou osobu, založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgány nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobkyně na spáchání uvedeného správního deliktu, když je ze zákonné úpravy zřejmé, že provozovatel vozidla odpovídá za spáchaný správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti.
72. Poněkud nekonceptně v rámci žalobního bodu týkajícího se zavinění namítala žalobkyně i porušení zásady bezprostřednosti a § 51 odst. 2 správního řádu, ke které mělo dojít tím, že jí nebylo umožněno se účastnit dokazování.
73. Soud uvádí, že podle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu platí, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.
74. Otázkou povinnosti konat ústní jednání v rámci řízení o správním deliktu se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, když uvedl, že „[v] řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu. V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. (...) Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání.“
75. V nyní projednávané věci jde o odpovědnost provozovatele motorového vozidla za skutek spočívající v porušení ustanovení zakazujícím jiným účastníkům silničního provozu než chodcům užívat chodník nebo stezku pro chodce. Správní orgán měl k dispozici oznámení o podezření ze spáchání přestupku i fotografie pořízené příslušným strážníkem, který zjistil přestupkové jednání. Správní orgán I. stupně také vyrozuměl žalobkyni o zjištění protiprávního jednání ve výzvě ze dne 26. 5. 2015, a následně ještě předvolal žalobkyni k podání vysvětlení na 13. 7. 2015 v 14:00 hod. Žalobkyně na toto předvolání reagovala sdělením informace, že dne 5. 4. 2015 (což není den shodný se dnem zjištěného

přestupkového jednání) měl vozidlo v užívání M. J. Dále žalobkyně uvedla, že považuje M. J. za osobu blízkou, a tudíž odepírá výpověď, aby ho nevystavila riziku stíhání pro přestupek. Správní orgán I. stupně proto učinil do spisu záznam o odložení věci z důvodu, že se mu nepodařilo do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Ve výzvě k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci ze dne 10. 8. 2015 byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně reagovala pouze tak, že prostřednictvím svého zmocněnce správní orgán I. stupně informovala o tom, že dne 9. 5. 2015 (již se jedná o den shodný se dnem zjištěného přestupkového jednání) užíval vozidlo opět M. J. Žalobkyně nikterak nerozporovala shromážděné podklady a ani sama nenavrhovala žádné nové důkazy. S ohledem na dané okolnosti tak nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť podklady, které měl správní orgán I. stupně k dispozici, dostatečně prokazovaly spáchání správního deliktu.

76. Obdobné závěry přijal i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015 – 61, když konstatoval, že *„[P]ostup § 51 odst. 2 správního řádu je vyhrazen pro provádění těch důkazů, při jejichž provádění spolupůsobí vedle věcného obsahu důkazu i další skutečnosti (například při výslechu svědka způsob reprodukce vyličených okolností, chování v průběhu výpovědi apod.), které – ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti zdroje důkazu – nemohou být vyjádřeny např. v protokolu. Jiná je situace u důkazu listinou, který se provádí přečtením (po kterém účastník řízení může zásadně vznášet pouze námitky zpochybňující pravost a správnost listiny, takové námitky však může účastník řízení vznést kdykoli v průběhu správního řízení nebo v okamžiku, kdy je vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu).“* S výše uvedenými právními závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, a proto konstatuje, že ani tento žalobní bod není důvodný.
77. V tomto žalobním bodě týkajícím se primárně nedostatku zjištěného zavinění žalobkyně ještě upozorňovala na to, že jí nebylo ve výzvě k úhradě určené částky řádně popsáno, kde mělo ke skutku dojít a jakým konkrétním jednáním (až z příkazu je zřejmé, že mělo vozidlo stát na chodníku). Žalobkyně dále namítala, že správní orgán vydal v dané věci tři příkazy, a žalobkyně podala odpor pouze proti jednomu z nich, ostatní tak nabyly právní moci a prvostupňové rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu se zásadou *res iudicata*.
78. Ani tato dílčí námitka není důvodná, neboť již i ve výzvě k úhradě určené částky je uvedeno, že došlo k porušení povinnosti stání na chodníku. Konkrétně bylo ve výzvě k uhrazení určené částky uvedeno, že *„vozidlem, jehož je shora jmenovaný provozovatelem, došlo ke spáchání přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, tím, že dne 9.5.2015 v době minimálně od 10.45 do 10.55 hodin na pozemní komunikaci ul. Na Valech v obci Poděbrady, řidič, jehož totožnost není známa, při řízení automobilu tov. zn. V. rz. X provozovatele A. H., nar. X, trvale bytem X, jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II zákona (č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů) tím, že nerespektoval pravidla provozu na pozemních komunikacích upravenými z. 361/2000 Sb., silniční zákon a porušil ust. § 53 odst. 2), která uvádí „Jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat...“ a stál na chodníku, kde to není dopravním značením*

povoleno“ (zvýrazněno soudem).

79. Dále není pravdivé tvrzení žalobkyně, že byly ve správním řízení vydány tři příkazy a že z důvodu, že podala odpor jen proti jednomu z nich, nabyly ostatní právní moc a prvostupňové rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu se zásadou *res iudicata*. Soud zjistil, že dne 20. 7. 2015 byl vydán příkaz č. j. 0027688/DZD/2015/LKr a ještě tentýž den byl vydán příkaz – opravné rozhodnutí k č. j. 0027688/DZD/2015/LKr, který měl č. j. 0027718/DZD/2015/LKr. Žádný jiný příkaz vydán nebyl. Byly tak vydány pouze dva příkazy, z toho příkaz opravný č. j. 0027718/DZD/2015/LKr opravoval dříve vydaný příkaz č. j. 0027688/DZD/2015/LKr, čímž nahrazoval jeho obsah a právní závaznost. Odpor, který byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 3. 8. 2015, tak mohl směřovat pouze proti opravnému příkazu č. j. 0027718/DZD/2015/LKr. Žádný příkaz tak nenabyl právní moci a tudíž nebyla dána překážka *res iudicata*.

Krajní nouze

80. Žalobkyně dále namítá, že nebyl vypořádan její jediný návrh na provedení důkazu, který vyjádřila v souvislosti s líčením okolností zastavení vozidla na uvedeném místě. Žalobkyně uvedla, že řidič jejího vozidla vyzvedával „*svoji příbuznou, neboť ho telefonicky kontaktovala, že se jí udělalo nevolno a potřebuje odvézt do nemocnice. Pan J. musel zastavit co nejbližší vchodových dveří, aby jeho příbuzná nemusela chodit daleko k vozidlu. Následně vozidlo opustil, aby jí pomohl dolů ze schodů. Během patnácti minut z nevhodného místa k parkování odjeli. Pan J. vše činil s ohledem na bezpečnost a plynulost silničního provozu, neboť na daném místě již několikrát zastavoval.*“ K tomuto tvrzení žalobkyně navrhovala, aby správní orgán provedl důkaz výsledkem J. Žalobkyně nesouhlasila se závěry správního orgánu ohledně nesdělení totožnosti řidiče. Dále žalobkyně uvedla, že uvedený řidič jednal v krajní nouzi, což jsou okolnosti, které mohly být v řízení o přestupku vyhodnoceny jako polehčující, a tudíž je měly správní orgány i v rámci řízení o správním deliktu vyhodnotit jako polehčující.
81. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že žalobkyně odkazovala na ustanovení zákona, podle kterých nebylo možné postupovat. V případě správních deliktů provozovatele vozidla je možno dosáhnout liberace jednání provozovatele vozidla pouze prokázáním, že před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno, nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Žádné takové tvrzení žalobkyně nepředložila.
82. Žalobní bod není důvodný. Žalobkyně sice v podání ze dne 10. 7. 2015 uvedla, že vozidlo užíval její kamarád M. J., avšak ten měl mít vozidlo v užívání dne 5. 4. 2015 a nikoli 9. 5. 2015, kdy došlo ke spáchání přestupkového jednání. Vzhledem k tomu, že součástí tohoto podání bylo i sdělení, že žalobkyně odepírá výpověď z důvodu, aby J., kterého považuje za osobu blízkou, nevystavila riziku stíhání pro spáchání přestupku, vyhodnotil správní orgán I. stupně správně, když do prvostupňového rozhodnutí uvedl „*(...) vozidlo měl v užívání uvedený kamarád provozovatelky, M. J. nar. X, bytem X dne 5. 4. 2015, ovšem v daném případě se výše uvedeného přestupku měl dopustit řidič vozidla tov. zn. V. rz. X dne 9. 5. 2015. Oddělení dopravně správní odboru dopravy a životního prostředí Městského úřadu Poděbrady dospěl k závěru, že provozovatel vozidla tov. zn. V. rz. X, paní A. H., nar. X, trvale bytem X, prostřednictvím svého zástupce F. C., IČO X, se sídlem X, ve svém vysvětlení ze dne*

10. 7. 2015, které bylo správním orgánem přijato pod čj. 0026557/DZD/2015, neuvedla totožnost řidiče, který měl spáchat přestupek dne 9. 5. 2015 v době minimálně od (...). Žalobkyně až v podání ze dne 1. 9. 2015 uvedla, že M. J. měl v užívání vozidlo žalobkyně též dne 9. 5. 2015 a součástí tohoto podání byl i návrh na provedení důkazu výsledkem M. J. K tomu správní orgán I. stupně správně uvedl, že ve fázi řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, již nelze zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla. Správní orgán I. stupně citoval i ustanovení § 125g odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, podle kterého platí, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně sdělila jméno řidiče v takové fázi řízení, kdy již nebylo možné zahájit řízení o přestupku s tímto řidičem. V takovém případě by bylo i předvolání žalobkyní uvedeného svědka, tedy řidiče M. J., nadbytečné.

83. K nezohlednění údajného jednání řidiče v krajní nouzi jako polehčující okolnosti soud uvádí, že námitka není důvodná. Obdobnou situací, tedy zastavením vozidla v krajní nouzi, kdy řidič M. J. údajně odvracel závažnější následky, a nezohlednění této krajní nouze do odpovědnosti provozovatele vozidla, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35. K tomuto Nejvyšší správní soud uvedl, „*Stěžovatelem sdělené okolnosti, za nichž řidič vozidlo zaparkoval v rozporu se zákonem, spolu s označením řidiče vozidla by mohly vést ke zproštění odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek. K uplatnění těchto tvrzení byl však dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla a nikoliv v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Stěžovatel byl ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu poučen o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla, následně byl předvolán k podání vysvětlení. Do odložení věci (19. 1. 2015) však stěžovatel žádné okolnosti, za nichž k předmětnému jednání došlo a ani osobu řidiče správnímu orgánu nesdělil; pouze odepřel podání výpovědi z důvodu vystavení sebe nebo osoby mu blízké riziku stíhání pro spáchání přestupku. Stěžovatel tak nejprve odpíral součinnost při zjišťování pachatele přestupku a až následně (16. 2. 2015), poté, co byla věc odložena, poskytl správnímu orgánu svá (nová) tvrzení o řidiči vozidla a o okolnostech provázejících řidičovo jednání. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohly mít stěžovatelovy údaje význam, odloženo. Znovu zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla poté, co bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, není podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu možné; toto pravidlo lze prolomit, pouze pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. (...) Stěžovatel se (zjevně účelově) snaží prosadit posouzení, zda bylo jednání řidiče vozidla přestupkem či nikoliv až v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Jistě si je však nejméně jeho zástupce vědom, že v tomto řízení již není možnost označeného řidiče vozidla za přestupek postihnout, neboť již nelze zahájit řízení o jeho přestupku (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Takto připravené situace se následně snaží stěžovatel využít ve svůj prospěch coby provozovatele vozidla. Stěžovatelovu procesní konstrukci zamezující rozhodnout jak o přestupkové odpovědnosti řidiče, tak o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, správně odmítl krajský soud aprobovat. Ani Nejvyšší správní soud nemínil na tuto hru přistoupit a její pravidla akceptovat.*“
84. Vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci je skutkový stav takřka totožný se skutkovým stavem popsáním ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, pouze s tou výjimkou, že se drobně liší vylíčení okolnosti údajně způsobující krajní nouzi, ztotožňuje se zdejší soud s právními závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem a uzavírá, že správní orgány nepochybily, když nezohledňovaly případnou krajní nouzi

řidiče, kterou žalobkyně uvedla ve vyjádření v rámci řízení o správním deliktu, neboť tato krajní nouze by mohla být zkoumána pouze v řízení o přestupku s řidičem vozidla a nikoli v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Neprokázání naplnění znaků skutkové podstaty

85. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítá, že fotografie, které byly pořízeny strážníkem, byly pořízeny během jedné minuty, a strážník, který je pořídil, nebyl vyslechnut jako svědek. Podle žalobkyně tak nemohlo být prokázáno nad veškerou pochybnost, že se nejednalo o zastavení, resp. že vozidlo na daném místě stálo přesně deset minut, když jediné další podklady, tj. úřední záznamy, nejsou samy o sobě způsobilým důkazem. V souvislosti se způsobilostí úředních záznamů být důkazy v řízení odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36. Žalobkyně dále uvedla, že plocha, kde mělo být vozidlo ustaveno, ani nevypadá jako standardní chodník, je to na chodník značně široká plocha a nepochybně se již při plánování této plochy počítalo s tím, že bude zčásti sloužit chodcům a zčásti vozidlům k parkování. Podle žalobkyně uvedený chodník stejně chodcům neslouží a ani sloužit nemůže kvůli vysázeným stromům. V této části poukázala žalobkyně i na nevypořádání materiální stránky správními orgány.
86. Žalovaný uvedl, že správní orgány neměly žádné pochybnosti o stání na chodníku, a mají zjištěné skutečnosti za nesporné. Dále žalovaný uvedl, že z přiložené fotodokumentace je nesporné, že se jedná o komunikaci, u které je mezi jízdním pruhem a chodníkem zvýšený obrubník, tedy je stavebně oddělen jízdní pruh od chodníku. Spekulace žalobkyně o tom, zda v určité části města jsou místa, kde chybí místa k zaparkování či ne, nemůže správní orgán zohledňovat.
87. Ohledně závěrů, že vozidlo žalobkyně na uvedeném místě stálo, odkazuje soud na část tohoto rozsudku nazvanou „nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů“, kde se s uvedenou problematikou již vypořádal.
88. Taktéž není důvodná námitka, ve které žalobkyně odkazuje na neprůkaznost času stání vozidla v daném místě. Podle žalobkyně lze pouze prokázat, že tam její vozidlo stálo jednu minutu. Zdejší soud znovu odkazuje na závěry Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015-19, Sb. NSS č. 3468/2016, že „*při vymezení skutku nedovoleného stání podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, není potřeba, aby správní orgány zjišťovaly přesný časový interval, po který bylo vozidlo nedovoleně uvedeno do klidu, postačí zjištění o konkrétní době (určené např. hodinou a minutou), ve které již uvedení vozidla do klidu překročilo dovolenou dobu pro zastavení. Z dikce § 2 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nepřímou plyne povinnost řidiče zajistit (např. svou přítomností u vozidla) neodkladné odstavení zastaveného vozidla, vyžaduje-li to dopravní situace. Pokud toto řidič nezajistí a vozidlo ponechá v klidu, jedná se již o vozidlo stojící podle § 2 písm. n) téhož zákona*“ a odkáže-li zdejší soud znovu i na vypořádání části rozsudku nazvané „nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů“, ve které již odůvodnil, proč lze souhlasit se závěry správních orgánů, že dané vozidlo na uvedeném místě stálo a nikoli pouze zastavilo, a navíc s ohledem na to, že pro porušení povinnosti podle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu ani není důležité definovat, jestli vozidlo na chodníku stálo nebo zastavilo, nepovažuje soud námitku žalobkyně za důvodnou. Fotografie zachycující přestupkové jednání spolehlivě prokazují, že *vozidlem bylo užito chodníku*. Taktéž není důvodná námitka žalobkyně týkající se nezpůsobilosti

úředních záznamů jako důkazních prostředků. Vzhledem k tomu, že oznámení o podezření ze spáchání přestupku (úřední záznam) bylo doplněno o příslušné fotografie a propisem výzvy pro nepřítomného pachatele přestupku vyhotovené příslušným strážníkem Městské policie Poděbrady v okamžiku zjištění přestupku, není tento úřední záznam osamoceným zdrojem informací. Není proto potřeba zkoumat otázku, zda by se k němu mělo přihlížet i bez existence dalších podpůrných důkazů (fotografií, výzvy).

89. K další části námitek, kde žalobkyně vůbec zpochybňovala funkci daného chodníku a navrhovala jeho užití jako parkoviště, soud uvádí, že strom není dopravní značkou povolující parkování vozidel na chodníku. Zákon o silničním provozu zapovídá, aby řidiči motorových vozidel užívali chodníky a lhotejno zda by na chodníku stáli, zastavili, nebo po něm dokonce jeli. Řidiči motorových vozidel nesmí jakkoli užít chodník svým motorovým vozidlem. Tímto zákonodárce jasně vymezil potřebu chránit určitou skupinu účastníků silničního provozu, kterou chodci jsou, a umožnit jim bezpečný pohyb. Porušením uvedeného pravidla tak může řidič nejen tuto skupinu účastníků silničního provozu omezit, ale dokonce jim může zcela zabránit v příslušném pohybu po chodníku, a to zvláště tehdy, připustíme-li, že chodníku využívají i osoby hendikepované, které s ohledem na svůj zdravotní stav užívají různé zdravotní pomůcky a které vyžadují širší prostor k průchodu. Stejně tak potřebují i více prostoru osoby mající s sebou dítě v kočárku apod. Osoba, která nerespektuje pravidla silničního provozu a neoprávněně užije chodník ke stání motorového vozidla, tak může pro ostatní účastníky silničního provozu znamenat obtížně překonatelnou překážku. Argument žalobkyně ohledně užívání chodníku jako parkoviště pro auta z důvodu, že se na chodníku nacházejí stromy, je pak zcela absurdní a postrádající logiku a v kontextu výše uvedeného i nedůvodný.
90. Ohledně námitek nevypořádání se s materiální stránkou správního deliktu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, Sb. NSS č. 2011/2010, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, *„Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžné se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, také uvedl, že *„ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoli však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.“*
91. Jelikož je odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu koncipována jako odpovědnost objektivní, přičemž neprobíhá dokazování o tom, zda byl s jistotou spáchán správní delikt, za nějž je provozovatel vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu odpovědný, neprobíhá ani ověřování, že byla naplněna materiální

stránka tohoto přestupku. Materiální znak správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu je naplněn vždy, když jsou naplněny jeho formální znaky.

Protiústavnost

92. Žalobkyně dále namítá neústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ztotožňuje se zejména s usnesením Senátu, ve kterém byl vyjádřen názor zpochybňující ústavní konformnost tohoto ustanovení.
93. Žalovaný v této souvislosti poukázal, že žalobkyně by se odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla zbavila, pokud by označila řidiče vozidla. Za situace, kdy tak neučinila, musí nést následky svého jednání.
94. K namítané protiústavnosti odkazuje zdejší soud na nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve kterém Ústavní soud neshledal nesoulad napadeného ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy. Ústavní soud mj. uvedl, že „[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidičům má působit zejména preventivně, aby se porušování těchto povinností do budoucna nedopouštěli. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacení pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinností neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky.“
95. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu již podrobil zkoumání jeho souladu s ústavním pořádkem a dospěl k závěru, že toto ustanovení s ním není v rozporu, je i tento žalobní bod nedůvodný, neboť žaloba nepřináší žádné další argumenty, které by bylo potřeba zohlednit, a zdejší soud se plně ztotožnil se závěrem Ústavního soudu o ústavní konformitě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.

Diskriminace

96. Žalobkyně namítá, že ze strany správních orgánů dochází při řešení přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu dlouhodobě k diskriminaci, neboť přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nejsou stíhány. K prokázání tohoto tvrzení navrhla žalobkyně provést dokazování, v rámci kterého bude znaleckým posudkem nebo objektivně a za přítomnosti nestranné osoby a žalobkyně prověřeno, zda Městská policie hlavního města Prahy dokumentuje a oznamuje i přestupky spáchané s vozidlem zahraniční registrační značky, a zda správní orgán všechna tato oznámení bez výjimky řeší zákonem předvídaným způsobem.
97. Žalobkyně rovněž namítla porušení zásady bezprostřednosti, neboť ji správním orgánem I.

stupně nebylo sděleno, kdy a kde bude provádět dokazování, nepoučil ji ani o právu se účastnit dokazování konaném mimo ústní jednání.

98. Žalovaný poukázal na ustanovení § 125j zákona o silničním provozu s tím, že porušení právních povinností dopadá i na osoby provozující vozidlo v zahraničí. Řízení je po oznámení dokončeno v zemi přestupce a provozovatele podle příslušných předpisů země původu.
99. Žalobní bod není důvodný. Polemika žalobkyně o tom, zda a jak správní orgány stíhají přestupky spáchané vozidlem, jehož provozovatelem je zahraniční osoba, nemá pro posuzovanou věc význam. Předmětem soudního přezkumu je delikt ní jednání žalobkyně, nikoliv hodnocení práce správních orgánů a obecní policie. Žalobkyně se nemůže dožadovat postupu, aby nebyla sankcionována za jednání, které je podle českého právního řádu postižitelné v případě, že tvrdí, že jiný subjekt zůstal nepostižen. Jak přesně vyjádřil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 19. 2. 2013, č. j. 59 A 15/2012 – 40, „*princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu postižen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či obdobné) nepostiženo. Účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem, může se domáhat jen toho, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.*“
100. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně nemůže dovolávat ve svůj prospěch nečinnosti správních orgánů v případech, ve kterých měly konat, není žalobní bod důvodný. Soud nepřistoupil ani k prověřování statistických údajů ohledně postihování tuzemských a zahraničních provozovatelů motorových vozidel, neboť nejde o skutečnost, která by měla význam pro posouzení tohoto žalobního bodu. Jednání, které je žalobkyni přičítáno, spočívá v objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Žalobkyně je postižitelná za to, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, a proto musí strpět sankci, která je s tímto správním deliktem spojena.
101. V souvislosti s námitkou týkající se provádění dokazování mimo ústní jednání soud uvádí, že podle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu platí, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.
102. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně žalobkyni vyrozuměl o skutečnosti, že dokazování bude prováděno mimo ústní jednání a současně žalobkyni vyzval k seznámení se s podklady pro rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Soud tak konstatuje, že správní orgán I. stupně sice pochybil, když žalobkyni nevyrozuměl o tom, kdy bude dokazování prováděno, avšak z důvodu, že byly prováděny výhradně listinné důkazy (tedy nikoliv např. výslech svědků, kterým by žalobkyně mohla klást otázky) a tyto listiny byly součástí správního spisu a žalobkyni byla dána možnost seznámit se v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro vydání rozhodnutí, nešlo o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V tomto kontextu je totiž zohledňována povaha listinných důkazů, které se svou povahou výrazně liší od důkazů výslechem či ohledáním, u nichž není možné akceptovat, aby správní orgán

o jejich provádění účastníky nevyrozuměl, případně aby je prováděl bez přítomnosti účastníků řízení. Prováděním listinných důkazů mimo ústní jednání a nesplnění povinnosti podle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40, ve kterém konstatoval, že „*smyslem § 51 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděna listina, nadto listina předložená stěžovatelkou, není vadou řízení, pokud nebyla stěžovatelka informována o provedení důkazů mimo ústní jednání.*“. S výše uvedenými právními závěry se zdejší soud plně ztotožňuje, a proto konstatuje, že ani tato námitka není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

103. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
104. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

samosoudkyně